

ЦИЈЕНА:

Црну Гору на годину 10 перп., на по год.
за 5 перп.; ван земље 15 франака у злату.

ЗА ЦРНУ ГОРУ БРОЈ 10 ПАРА
ЗА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ БРОЈ 20 ПАРА

ЛИСТ ИЗЛАЗИ
УТОРНИКОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Vjesnik“ Cetigné (Monténégro)

Рукописе ваља слаати Уредништву „Вјесника“
а претплату и огласе Администрацији
Огласи се наплаћују по погодби

Изјава г. Сазонова

Париски „Ган“ доноси овај значајни уводни чланак:

У изјави, коју је дао листу „Кориере дела сера“, г. Сазонов се изразио великом јасноћом и потпуном искреношћу. Степен повјерења и срдачности, који карактеришују односе између Рима и Петрограда, оправдава такву слободу говора.

Италија очекује догађаје спремајући се за рат. Она гомила трупе на сјеверо-истоку краљевине, тежи да сузбија ратни контрабанд и сама се стара да повећа своје набавке. Творнице у краљевини раде активно на прављењу одијела за војску, на продуцирању оружја и муниције. Серија економских мјера предузета је предвиђајући ступање у борбу. Трговачке коморе, провинције и општине одређене су да се снабдију животним намирницама и да се старају о њиховом дијељењу. Напослетку зајам од једне милијарде био јеотиран без опозиције ма с чије стране и уписан је хитно од стране публике.

Јавно мишљење се показује наклоњено интервенцији, али се ослања за ступање у акцију на одлуку владину. Постоји убјеђење да ће они који управљају судбином Италије знати обезбједити земљи користи које очекује за своје огромне ратне трошкове и да ће бити дана сатисфакција народним аспирацијама. Италија очекује с оружјем у руци. Али, ма да је још неутрална и обични посматралац, симболичност и величанствена манифестација при погребу Бруна Гарибалдија, који је погинуо у Аргони, показала је на ком се степену налазе народни осјећаји.

Г. Сазонов је мишљења да Италија неће продужити ово чекање „до момента кад неће имати пред собом него само сјенку аустријске војске, ослабљене мноштвом пораза“, која је постала недостојни противник реванша, који војска Виктора Емануела мора извршити над угњетачима Трста. Министар спољних послова Русије рекао је дописнику миланског листа да „не вјерује да ће Италијани моћи потрајати много док ступе у борбу, и обиљежио је своје одобравање првог геста, уједно политичког и војног, Италије на другој обали Јадрана. Окупација Валоне није имала потребу претекста. Русија то сматра као чин унапријед одлучен, за који је римски кабинет готов да поднесе посљедице. Али онда зашто, пита се г. Сазонов, ове мјере опрезности које се састоје у томе, „да су у Валони једна поред друге талијанске боје са арбанашком заставом, која је симбол политичке анархије? Не постоји арбанашка држава.“ Италијанска застава је једина, која би се сама морала лепршати у Валони, гдје је инсталација Италије коначна, и може се отворено потврдити одлучнијим држањем.

Овај говор, јасни и срдачни, без сумње ће се допасти талијанском народу, који је уједно и сентименталан и реалистичан. Увидјеће доказ о искреном пријатељству и лојалности у отворености, којом је г. Сазонов дотакао питања, која је дипломатија радо окружавала до сада великом нејасношћу. Јадран мора бити италијанско море. Посједајући Отрант, Валону, Венецију,

Италија ће бити потпуна господарница Јадрана, док буде имала Трст. Ето, с тога Италија може без бојазне оставити Црној Гори и Србији обале које су неопходне трговини и економском развићу ових двију словенских држава.

Руски министар спољних послова одговара тако без околиштења на подмукле маневре књаза Биљова, који се, подстичући талијанске жеље на пут претјераности, и трудећи се да пробуди код непомирљивих патриота носталгију римске величине, стара да замрси игру са превременим разочарањима. Силе Тројног Споразума увијек су водиле политику равнотеже, којој су се биле одлучиле централне империје да учине крај, на и самим ратом, само да би обезбједиле своју надмоћност. Италија која је својим споразумима о Средоземном Мору показала да уважава нашу политику и мирољубиве уговоре, и која је одбила да се придружи германском нападу, остаје противна свакој идеји хегемоније. Г. Сазонов прокламује такође да је хегемонија било једног народа, било једне расе антипатична и кратког рока. Он према томе потврђује на Балкану паралелно пружање националних граница. Румунија и Србија имају, као и Италија, да повраћају земље од Аустрије, коју историја представља као њиховог заједничког непријатеља. На основи закона правне равнотеже и правичног поштовања принципа националности морају се повући њихове границе.

Рат који се развија око двије царевине обезбјеђује слободу потиштених народа. Он ће се свршити њиховим ослобођењем. Али све да Италија, тако и Румунија, не узму часно становиште да, као Срби, освете своје потиштене сународнике, има и још других обзира који би их приморали да не остану по страни. Италија неће да оствари своје тежње само на Јадрану. Турско питање занима такође њене управљаче с гледишта талијанског ширења на Исток и односа краљевине с њеним колонијама. Римска влада придаје велики значај својој ситуацији на источном Средоземном Мору и гледа будним очима на Малу Азију. Сматра да има право да учествује у „уређењу економских и политичких проблема које ће бити посљедица турске пропасти“. С тога г. Сазонов сматра, да логика догађаја мора у блиској будућности чвести Италију у сукоб.

Талијански осјећај, који се манифестовао приликом смрти синова Гарибалдијевих, погинулих у Француској за ствар Италије, приказује се на исти начин. Неће се, дакле, увриједити категоричким мишљењем које је изразио г. Сазонов, који констатује али избјегава да савјетује. Талијански народ је зрио, он даје повјерење својој влади и ова ће донијети одлуку у пуној слободи и изван сваке пресије. Пријатељи Италије, који желе да је имају уза себе, не намјеравају ни у чему да утичу на самосталност њеног суђења. Свака мисао да се мијешамо у послове латинског полуострва далеко је од нас. Али у Риму се неће чудити што симпатије Савезника за Италију и њихова ријешеност да бране ствар цивилизације, побуђује их да рачунају на народ који је у томе један од главних чинилаца.

РАСПИС

г. Министра Унутрашњих Послова о цијенама трговачких артикала у земљи

Г. Министар Унутрашњих Послова упутио је под 31. прошлог мјесеца бр. 13889. свијема обласним управама у земљи распис следеће садржине:

На поднесени ми представку конференције делегата општинских управа из старих граница Црне Горе, сакупљених у Подгорици на основу мог телеграфског расписа, упућеног обласним управама у истим границама 11. децембра 1914 к броју 13361, Министарски Савјет је на својој сједници од 22. истог мјесеца дошло шљедеће рјешење:

„Краљ. Министарски Савјет на својој данашњој сједници узео је у претрес закључке конференције делегата свију варошких општина из старих граница Црне Горе, одржане иницијативом г. Министра Унутрашњих Послова у Подгорици 15. 16. и 17. децембра 1914. године, а у циљу сналажења што бољег начина за снабдијевање земље животним намирницама и другим потребама, које се у ово ратно доба имају преко трговаца у земљу увозити. Речена конференција је те своје закључке изложила у виду резолуције, која садржи у главином седам тачака, од којих се могу у прегрес узети само 1., 4. и 7. јер је остале тачке конференција унијела у резолуцију непозвата, пошто оне садрже оно, што се није тицало нити се може тицати варошких општина, на њихових делегата, а те тачке у многоме представљају анахронизам. Тачка 1) резолуције гласи: „да се трговцима у границама закона икаквим мјерама не стечава слободна трговина“; 4) „да се умолити Краљ. Влада, да буде на руци општинама у погледу повнаних средстава“; 7) „да конференција стаје на гледиште, да ће у погледу набавка појединих артикала општине се управљати према својим интересима, те исте набављати било заједнички било појединачно“.

„Ad 1) Краљ. Министарски Савјет уважив да је израда и посве озбиљна потреба изазвала наредбу г. Министра Унутрашњих Послова од 15. јула две године бр. 8798 и оне, које су још шљедовале, а којима се наређује, да се, прије посљедње мобилизације и садањег рата увезени трговачки еспап, не смије скупље продавати, по је продават прије те мобилизације, као и наредбу истог г. Министра од 21. новембра т. г. број 12981, којом се наређује, да општински одбори по аутентичним рачунима, које им трговци имају подносити за онај еспап, који се сад за вријеме рата увози, одређују продајну цијену том еспапу, уважио је и објашњење г. Министра Унутрашњих Послова односне тачке закључка конференције општинских делегата с нарочитим обзиром на околност, да је већ распродат сав еспап увезен у земљу прије рата и да слободна трговина би можда, и данас под оваквим тешким околностима за увоз, проузроковала неку конкуренцију, која би ма и у неколико регулисала цијене. Стога Министарски Савјет овлашћује г. Министра Унутрашњих Послова, да издаде наређење управним властима у земљи да од онда, кад он увиди, прекину свако превентивно ограничавање продаје и одређивање цијена појединим артиклима (за одређивање цијена меса и хљебу остаје старо мирнодобско правило), установив тако слободну трговину. Али те власти, а нарочито предсједници варошких општина, односно њихови замјеници, морају строго водити рачуна, да та слободна трговина има бити строго у законским границама и да се трговци у њиховом подручју ни за длаку не огријеше о тачку 3) § 284. Кривичног Законика (у вези с чл. 534. Оп. Им. Законика), ни да избјегну казну они, који би такав пријеступ учинили; а при том да би кривце свакад постигавале и казне из §§ 317. и 317. а Кривичног Законика, као и била тачна и строга примјена и свију других односних законских одредаба. Но оввијем ће се учинити само једна проба, те се истовремено овлашћује г. Министар Унутрашњих Послова, да, ако према кретању цијена разним артиклима у земљи, нађе за потребно, опет ограничи продају и поврати на снагу своје горе поменуте наредбе, које се оввијем привремено укидају, што особито треба нагласити трговачком свијету у земљи. Управне власти, а општински предсједници, односно њи-

хови замјеници, особито, имају строго пазити и на оштећења цијена трговачким артиклима у свом подручју и о томе се има извјештавати г. Министар Унутрашњих Послова, ради предвиђања нужних мјера.

„Ad 4) и 7) Тачке четврта и седма резолуције општинских делегата нејасне су и посве неодређене, те на њих Кр. Министарски Савјет може једино то рећи, да ће држава у свакој прилици прискакати у помоћ варошким општинама, кад то буде од ње ушљед образложене потребе потражено и буде јој у датим моментима могуће новчану помоћ општинама указати“.

У допуну горе цитираног рјешавам, да у погледу прекидања превентивног одређивања цијена трговачким артиклима од стране општинских одбора и продаје истих по тим цијенама, горње рјешење Министарског Савјета почиње важити 16. јануара 1915. године.

Доставите овај распис свијема управама варошких општина у повјереној Ви области и водите најстрожијег рачуна, да се све горње до скупула извршава, како од речених општинских управа тако и од стране те Обласне Управе.

Обратите особиту пажњу, поред осталог, на кретање цијена трговачким артиклима у области послје 16. јануара 1915. год., а нека на то строго пазе и предсједници варошких општина, и поједини ненормални случајеви нека се строго казне, а кад би био општи покрет у том смислу, имам се одмах о томе извјештити, ради предвиђања даљих мјера.

Браћо и сестре!

Оставивши за собом разрушене своје домове, гомили српских збјегова наше су склоништа у нашој отаџбини.

Крволочни харачлија бацио је на наше границе хиљаде голих живота, хиљаде оних, који су у мразевима, снјегу и љутој цичи изгубили своју нејач, свој од срца пород.

Вапај њихов до неба се чује.

Има ли икога, коме се срце не цијепа на поглед тог страшног расула и црне коби невиних?

Има ли икога, коме душу не хара очај њихових суза и горчина њихових патња?

Сви смо ми с њима једно — једно тијело, једна душа, једна крв.

Земља давних ускока и заточника српских — отаџбина наша — постала је и овога пута уточиштем потиштених и неслободних.

И док се над њихова згаришта надвија орао српске слободе, братска рука уводи прозобле животе до ниских сиротинских огњева, дијељећи с несрећнима тугу, јад и скромни залагај.

Браћо и сестре!

20.000 живота треба да обезбједи наше братско срце; 20.000 наших огњишта морају да приме толико биједних укућана.

Није то тешко ни земљи ни народу — закон је то и Божји и људски. Али је и земља наша изнемогла и онемоћала: 50.000 синова њених држе наше границе с крајевима, ослобођенима од душманина. Три године тешког војевања истрошише хљеб наш; како да га дијелимо, кад нам он недостаје?

Држава се стара на свој начин да доскочи оскудици; она ће јој и доскочити.

Али —

Зар нема и у томе нашега дијела? Зар није прошао дан Христовог Рођења, а да ипак сви нијесмо подијелили залагај с нашом избјеглом браћом? Зар да не можемо одвојити свој дијелак, који би несретнима био и залогом наше љубави и до-

казом пространијег братског саучешћа?

Та, они су сви наши и наши ће да буду — њихова ће згаришта да прелије крв оних, који смрћу доноси живот, а животом слободу.

Одмиче устајала ноћ са поробљених српских земаља — диже се велико сунце слободе. Оно ће све да огрије: и напаћене и биједне, и рањене и мртве.

Сјетите се себе и својих, Ви, који држите ову земљу, кршевиту али свима златну; сјетите се себе и својих, сви Ви Срби, с мора и са суха!

Сјетите се њих; хвалу ће Вам дати цио српски народ!

Цетиње, на Савин дан, 1915.

ОДБОР

за помоћ пребјеглих породица из Аустро-Угарске

Потпредседник: Душан С. Ђукић
Председник: Марко Радуловић
Благајник: Димитрије Богојевић
Секретар: Љубомир Гломазић

ЧЛАНОВИ:

Данило Гатало, Урош Марић, Сасаје Пилетић, Мићо Баровић, Митар Вукчевић, Владимир Пойонић, Љубомир Крунић, Михајло Рајнвајн, Саво Милуновић, Јефто Спацић, Ђакон Иво Калуђеровић, Мило Вујовић, Милош Шкоро, Михајло Мартиновић, Тито Смодлака.

Дневник

Посјетио поплављене крајеве. Његово Величанство Краљ извезао се јуче на пароброду до Плавнице и том је приликом посјетио поплављене крајеве у Зети.

Наредба о рекрутацији. Наредба о рекрутацији, која је ономад објављена у званичном листу, израз је неодложне потребе садашњости. Као таква, она је наишла на једнодушно одобравање у нашем народу, особито у нашој омладини, која се свесрдно одзива апелу на њу у поменутој наредби, готова да у овим великим данима српског ослобођења, принесе и најтеже жртве на олтар отаџбине.

Одбор за пребјегле породице. Огроман број породица, које су у току овога рата пребјегле из Босне, Херцеговине и Далмације, дао је повода, да се на Цетињу оснује Одбор, који ће, упоредо с настојањима државе у том погледу, прилозима у новцу, одјећи и обући, притећи у помоћ пострадалима. Одбор ће за кратко вријеме приредити једну добротворну лутрију и забаву, а посебно ће апелом отворити скупљање прилога. Одбор је конституисан овако: Председник: Марко Радуловић, члан Великог Суда, потпредседник Душан С. Ђукић, проф. Велике Гимназије, секретар Љубомир Гломазић, судија; благајник Димитрије Богојевић, директор Црногорске Банке.

У одбор су ушла ова господа: Данило Гатало, главни војни интендант, Мићо Баровић, посједник, Урош Марић, апотекар, Митар Вукчевић, државни правозаступник, Владимир Поповић, председ. Општине, Љубомир Крунић, секретар мин. финансија, Михајло Рајнвајн, проф. Вел. Гимназије, Саво Милуновић, чиновник Црног. Банке, Јефто Спацић, трг., Ђакон Иво Калуђеровић, Мило Вујовић, уредник „Дневнога Листа“, Милош Шкоро, власник кафана „Европа“, Михајло Мартиновић, секретар Цетињске Општине, и Тито Смодлака држ. инжењер.

Невријеме и поплаве. Већ одавно се не памти овакво невријеме, које непрестано, сваки дан, траје све од уочи Божића. Непрекидни, снажни југозападни вјетрови, који се често изврну у прави оркан, дувају уз пљускове од кише и града, уз честе снијегне мећаве, уз громове и сијевање муња. У току само 24

часа изређају се по четири промјене. Од великих киша надошле су воде. Још о Божићним празницима вода је у Скадарском Језеру била изнад нормалне висине. Како је киша без прекида падала, па за њом снијег и поврх њега наизмјенични тропски пљускови, праћени олујином, то је вода сваки дан све више расла, док није настала поплава.

Поплављена је сва околина Скадарског Језера. Под водом је сва Доња Зета, у којој највише страдају села Курило, Бирице, Бијело Поље, Бериславци, Гостиљ и Понари. Из Курила и Бирице све је становништво исељено. Предузете су одмах све мјере за спасавање и указивање помоћи пострадалом становништву. У поплављена села послана је народу храна. На приједлог г. Мин. Унутрашњих Послова Врховна Команда је пустила кућама војнике Зећане из поплављених мјеста. Штета је велика. Нарочито је пострадао сијено. Вјетар је био тако силан да је огромне стогове сијена дизао као лопте и бацао их по води с једнога краја на други. Стогодишње мурве и дрвета чупао је из коријена. На пристаништу Барског Друштва на Плавници јако је оштећен насип, који је вода на више мјеста пробила. Морача и Цијевна су се на далеко по Зети разлиле, чинећи пустош, и Скадарско Језеро је све узбуркано тако да вода бива гоњена пут обала. Вир и црмичко поље такође су под водом, исто тако Ријека преко које се не може вршити саобраћај кола. Улицинско Поље је цијело под водом и сви крајеви уз обалу Бојане у бојанској капетанији, из које се народ такође морао преселити.

Према извјештају са Ријеке, јуче рано вода је још надлазила али изгледа да ће данас почети да пада, пошто вјетар и киша попустише у снази, те је данас, послје дуга времена, освачуо први жељно очекивани ведар дан са сјеверним вјетром.

Усљед великих снегова и олуја не на више мјеста је прекинуто телеграфски саобраћај са Србијом.

ТЕЛЕГРАМИ

Париз, 14 јануара. Французи су имали успјеха код Сен-Жоржа и Бери-о-Бака.

Сто хиљада Енглеза су се искрцали у Хавру.

Лондон, 15. јан. Послије дугог разговора, између Аскита и Греја, разговарао је Греј читав сат са италијанским послаником Импералием, а за тијем примио бугарског и румунског министра и савјетника руске амбасаде.

Лондон, 15. јан. Два енглеска дестројера потопила су једну подморску њемачку лађу.

Малмое, 15. јан. Једна руска подморска лађа бацила је торпеду на једну њемачку топовњачу, која је била код острва Руген.

Париз, 15. јан. 14. јануара био је рођендан њемачког цара. Нијемци су објављивали да ће чуда учинити том приликом. Ресултат је по њих био рђав. Борбе тога дана свршиле су се на задовољавајући начин по Французе на читавом фронту. Сви њемачки нападаји били су одбијени, а сви француски нападаји успјели. У Белгији њемачки положаји били су бомбардовани и више њикових шанчева разорено. Јужно од Лиса, енглеска артиљерија гађала је путеве и тачке гдје су се скупљале њемачке трупе. У секторима Араса, Албера, Роа, Ноајона и Соасона било је артиљеријске и пушчане паљбе. На различитим тачкама њемачка пјешадија је покушала да изађе из шанчева у циљу напада.

Она је одмах била одбијена жестоком ватром. У околини Бравина цјелокупни губитци Нијемаца 12. и 13. били су извјесно у величини једне бригаде. Њемачки заробљеници имали су утисак да су потпуно потучени. Француски губитци за ова два дана, рачунајући мртве, рањене и нестале, износили су око 800 људи. То се може тумачити интензивношћу борбе и одроњавањем терена у једном старом каменолому гдје су се биле склонили двије чете за вријеме бомбардовања и ту остале затворене. Њих су вјероватно Нијемци живе заробили у првом дијелу напада. Французи, изводећи противнапад, заузели су све спорно земљиште. У сектору Ренса и од Ренса до Аргоне, водио се артиљеријски двобој у којему је француска тешка артиљерија доминирала њемачким батеријама. У Аргони, према Сен-Хибери, заустављен је један њемачки напад у току дана. Три нова напада су изведена у два сата времена и била снажно одбијена од стране Француза. Три њемачка напада у једној шуми југоисточно од Сен-Михиела имала су исти резултат. Неколико њемачких одјељења одбијено је код Парода и код Бира. У Вогезима су Французи знатно напредовали сјеверно од Сенона. На једној коси они су задобили око 400 мет. Французи су такође напредовали и продри у прву њемачку линију одбране југоисточно од Сенона. Исто тако пошли су напријед у Алсасу и у околини Хартманс-велерса и Бернхопт-ле-Боа. Французи су задржали освојено земљиште. Код Бернеа био је одбијен напад једног њемачког батаљона. Према броју мртвих нађених на бојишту, 13. и 14. губитци Нијемаца за ова три дана источно од Иира код Ла Басе, код Крона, у Аргони, Вогеза и Војима, изгледа, износе преко 20.000 људи. (Радиотел. извјештај).

Париз, 16. јан. 15. је било само појединачних окршаја који су се свршили повољно по Французе. У Белгији, у околини Ниёпора, француска пјешадија је посјела један велики пјешадијски Француски топовњачки баталјон, који је одбијен од њемачког аероплана. У секторима Ипра, Ланса и Араса воде се артиљеријске борбе од којих су понеке доста тешке. Нијемци су покушали да изврше неколико пјешадијских напада, али су одмах били одбијени ватром француске пјешадије. У секторима Соасона, Крона и Ремса ништа значајније. Између Ремса и Аргоне траје артиљеријска борба споредне важности. Потврђује се да су Нијемци у ноћи од 14. на 15. у нападају на Фонтен-Мадам, који су Французи одбили, претрпјели велике губитке. На О-де-Мез и у Веври дан је прошао мирно. У Војима вођене су артиљеријске борбе у којима је француска артиљерија ућукала њемачке батерије и митраљезе. У Алсасу, сјеверо-западно од Хармансвелера, Французи су задржали терен који су задобили 14. поред све жестоке кононаде.

Рим, 17. јануара. Генедијев изјавио је овдашњем дописнику „Берлинер Тагблата“, да Бугарска остаје вјерна Аустрији, Њемачкој и Турској (ко је у то сумњао!! Ур.) Генедијев изјављује, да на турској граници нема ни једног турског војника, јер их је пријатељска Турска употребила против Русије. Данас Бугарска тражи Маћедонију. У повратку ће навратити само у Беч.

Рим, 17. јануара. Тршћански „Пиколо“ сазнаје из Париза, да је Цар Вилхелм у половини јануара телеграфисао бугарском краљу да његову интервенцију очекује кроз мјесец дана. Поменуте новине сматрају да је то нови доказ аустриско-

њемачких припрема противу Србије.

Лондон, 17. јануара. Краљ је примио ађутанта Цара руског, који је дошао у нарочитој мисији.

Краљевић Ђорђе од Србије стигао је у Атину да пође у Рим у нарочитој мисији.

Рим, 17. јануара. Лист „Idea Nazionale“ увјерава по вијестима из доброг извора, да се Аустрија сада не брине о каквој офансиви противу Србије. Сву пажњу је окренула пут Карпата, гдје се сада због јаког снијега не могу развити јаке операције.

Каиро, 17. јануара. Осамдесет хиљада Турака покушали су поновну офансivu против Египта.

Париз, 16. јануара. Почео је велики бој на читавој линији Дукла — Вислок.

Амстердам, 16. јануара. Из листе њемачких губитака до 8. излази да су сами Пруси имали 988.960 мртвих, рањених и несталих.

Петроград, 16. јануара. Аустријанци и Нијемци гомилају трупе на Карпатима на фронту од 80 енглеских миља. Три баварска корпуса смјештена су на извјестан начин у Угарској на западној граници Трансилваније и јужно од Темишвара, поред шест аустријских корова, који имају за циљ било да зауставе интервенцију Румуније, било да поновно нападну Србију. Мисли се да Нијемци наијеравају да преко Србије пруже руку Турској. (Радиотел. извј).

ПОЗИВ

На основу наредбе Г. Заступника Министра Војног од 12. овог мјес. бр. 335. позивају се сви они, који су поменутом наредбом, а на основу члана 7., 23. и 39. закона о Устројству војске, позвати на регрутска вјежбања, да до 22. о. м. потписатој Управи написмено предаду изјаву у којој ће бити тачно назначено:

- 1) Име, име оца и презиме;
- 2) мјесто рођења; и
- 3) дан мјесец и година рођења.

Ово важи за све оне, који се налазе на Цетињу — без обзира гдје су рођени — као чиновници и остали службеници, ђаци, приватјери и т. д.

Они који су неписмени дужни су се лично пријавити у Општинској Канцеларији (а то могу сваког дана од 10—12 сати прије подне) ради саопштења горњих података.

Сви који су горе побројани спадају у надлежност ове Општине, те се не морају ради овог пријављивати власти, која им је по мјесту рођења, надлежна, а ова Управа извјестиће о томе дотичну власт.

Сви они који су поменутом. наредбом, тач. 3-ћом ослобођени овогодишњих регрутских вјежбања дужни су у означеном року поднети званична документа (декрете или преписе) којим је постављен на извјесно мјесто.

Ко овај документ не би донио сматраће се да није ни ослобођен, те ће се као такав упутити команди Војног Стана у Подгорици.

Напомиње се да ће се послје 22. о. м. предузети контрола над свима, који се не буду пријавили да се види, да се није случајно ко пријавио ко би иначе морао.

Ко би се ухватио да се не одазове овоме позиву, односно поменутој наредби Г. Заступника Министра Војног биће предат војном суду ради кажњавања.

Бр. 170. Из Канцеларије Општинске Управе, 15. јануара 1915. године Цетиње.